

ling for den Forsamling, der paa denne Maade skulde drøfte Sagen paany. Thi enten maatte den, hvad der ligger temmelig nær, sige: „Vi have allerede yttret os om dette Spørgsmaal, og forandre ikke vor Mening“, eller ogsaa maatte den i den Omstændighed, at Sagen hjemvises til en ny og bedre Behandling, see et Bink om, at dens Betænkning maatte gaae i en anden Retning, i Retningen af en Uddeling, hvis man ellers vilde have Colonialraad. Men i saa Tilfælde, troer jeg ikke, at Forsamlingen afgav sin Betænkning med fuldkommen Frihed, saaledes som de 10 Mænds Forsamling gjorde. Jeg troer derfor, at i det Dieblit Lovudkastet, som det nu foreligger, uden at føre til et eneste foreløbigt Lovgivningsarbejde, forkastes, vil den nærmeste Følge deraf blive, at Sagen aldeles standses, og at Regjeringen indtil videre maa fortsætte Colonialbestyrelsen paa den Maade, som hidtil har været Tilfældet, uden at eftertrægte noget nyt Colonialraads Dannelse. Og hvad vil Følgen derimod blive, hvis Udvalget lempes sig efter Regjeringens Anskuelser og tilraader foreløbigt at begynde med eet Colonialraad som det af Regjeringen tilstgæde? Vil det være den, at Udvalgets Anskuelser aldeles ikke vinde Fyldestgjørelse, at de berøves al Udsigt til at trænge igjennem? Det troer jeg paa ingen Maade vil være Følgen. Følgen vil være, at der strax skabes et Colonialraad, saaledes som Lovforslaget med de nærmere Modificationer tilsigter, og dette Colonialraad vil da have det i sin Magt, selv strax at gjøre Forslag til en Søndring i Forbindelse med en saadan Omændring af de communale Forhold, som Udvalget har tilsigtet. Det vil fremdeles have i sin Magt, at gjøre Forslag til Love eller afgive Betænkning, naar Regjeringen griber Initiativet — hvilket Regjeringen sikkerlig ikke skal lade det mangle paa Skridt til —, over saadanne Lovforslag, hvorved de saakaldte Grundrettigheder, og de yderligere Bestemmelser, som Udvalget har tilsigtet, virkelig praktisk, ved specielle Love, gennemføres; og det vil fremfor Alt strax kunne skride til at staae Regjeringen bi med en særlig Dpgjørelse og Søndring af de nu samlede Stats- og Communeindtægter, som man for Tiden savner. Jeg troer

derfor, at det vel fortjener af det ærede Udvalg til Sagens følgende Behandling at tages under Overveelse, om det ikke mellem disse 2 Valg er rigtigst, nu at indskrænke sig til det Nødvendigste, og, saaledes som Regjeringen har gjort, begynde med at faae skabt et Colonialraad, som kan være besejret til, paa Coloniernes Begne, at give Raad, og afgjørende at udtale sig om, uden at man videre behøver at raadsføre sig med Andre, hvad der kan antages at være Coloniernes egen Mening, istedetfor atter at tye til en Forsamling, som maafee ikke vil kunne give flere Oplysninger, end den tidligere sammenkaldte allerede har givet. Jeg skal kun endnu tilføje, at jeg for mit Bedkommende ikke lægger Vægt paa, om man vil kalde Loven Coloniallov eller give den et andet Navn — man kalde den for mig „Lov om et Colonialraads Stiftelse“, „foreløbig Coloniallov“, kort, med hvilket som helst andet Navn — derpaa kommer det for mig slet ikke an; men hvad det kommer an paa, er det praktiske Resultat, at man begynder Sagen fra den rigtige Ende og indskrænker sig til, hvad man med Sikkerhed kan gjøre, nemlig til Skabelsen af en raadgivende Autoritet, som har Besejelse til, paa Coloniernes Begne, at yttre sig over og udtale Coloniernes virkelige Anskuelser ved Siden af Regjeringen.

Flensborg: Den høitagtede Minister har, ved at gennemgaae Udvalgets Betænkning, fremsat saamange Indvendinger baade imod dens enkelte Dele og imod det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, at det vil være høist vanskeligt for mig at sammenfatte alle disse Indvendinger, for nogenlunde tydeligt og klart at kunne imødegaae dem; men jeg skal dog idetmindste, saavidt muligt, søge at gjøre det. Forsaavidt da den høitagtede Minister har paa beraabt sig, at den i Vestindien nedsatte Forsamling til Udkastets Overveelse i det Væsentlige har samstemmet med Regjeringen og været enig med den, da maa jeg tillade mig at modsige dette. For det Første maa det erindres — hvad Ministeren ogsaa selv har antydet —, at de 5 af Forsamlingens 10 Medlemmer i væsentlige Punkter have divergeret fra Regjeringen, men selv om de 5 Medlemmer, som nærmest sluttede sig til Regjeringens Udkast, kan